N°. 64. A°. 1831.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 11den AUGUSTUS.



PUBLICATIE,

DE GOUVERNEUR GENERAAL IN RADE.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Alzoo Wij in ervaring gekomen zijn, dat er eenige twijfel is ontstaan, omtrent de toepassing op *onroerende goederen* van het kort regt aan de Vendumeesters der kolonie *Suriname*, verleend bij art. 15 van het reglement op het houden der Venduen dd. 19 | 25 November 1828, (*Gouvernements-Blad* van dat jaar N°. 20) tegen alle in gebreke geblevene koopers of hunne borgen, zoo wegens de onbetaalde kooppenningen, als venduregten.

ZOO IS HET, dat Wij, daarin willende voorzien, hebben goedgevonden en verstaan, met ampliatie en wijziging *in zoo verre* van art. 30 der Instructie voor den Exploicteur bij het *Hof van Civile en Criminele Justitie* te *Suriname*, gepromulgeerd bij Publicatie dd. 28 November, 15 December 1828 (*Gouvernements-Blad* van dat jaar N°. 21) te bepalen en vast te stellen, zoo als geschiedt bij deze:

Dat het kort regt, bij het aangehaalde 15de artikel van het reglement op het houden der venduen, aan de Vendumeesters in de kolonie *Suriname* toegekend, tegen in gebreke blijvende koopers, in allen deele en ten volle toepasselijk is op *onroerende goederen*, van welken aard ook, die op vendu verkocht worden: in dier voege, dat in de bedoelde gevallen geene Sequestratie van Plantaadjen zal plaats vinden, zoo als mede geen judicium van præferentie en concurrentie zal worden gehouden; neen maar, dat in die gevallen door den Exploicteur bij het *Hof van Civile en Criminele Justitie* van meergenoemde kolonie zal moeten worden geprocedeerd, even als voor den executieven verkoop van *roerende goederen* is voorgeschreven.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd in de Raadsvergadering gehouden alhier aan *Paramaribo*, den 29sten Julij 1831, het achttiende jaar van Zijner Majesteits regering.

CANTZ'LAAR.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur Generaal in Rade,

De Algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

POLEN.

WARSCHAU den 10 Mei.

Wij leven hier in angst onder afwachting van eene beslissende gebeurtenis. De Russen bevinden zich reeds sedert veertien dagen in onze tegenwoordigheid; de twee generaals trachten zich weerkeerig te overstreven door de kunst hunner krijgswendingen; zij zoeken vooraf door gelukkige aanvallen gunstig te werken op de zedelijke gesteldheid hunner troepen.

In al de bewegingen der beide legerhoofden bespeurt men de grootste voorzigtigheid. Warschau is bijna zonder troepen; dit heeft de Russen veelligt bewogen om aan te rukken naar den kant van Pultusk, hetwelk zich sedert acht dagen in hunne handen bevindt. De generaal *Sierawski*, die op Lublin trok, is drie maal aangevallen, en sedert geslagen, en tot Kazimierz teruggedreven, waar hij een gedeelte zijner dapperste officieren verloren heeft; daardoor loopen de korpsen van den generaal *Paz*, te Garlowin, en van den generaal *Dwernicki*, te Dubno, gevaar, van in den rug te worden aangevallen; want men weet niet, welke rigting de vijandelijke korpsen nemen zullen. Het schijnt, dat de veldmaarschalk *Diebitsch* zich wil laten aanvallen te Siedlce, hetwelk hij heeft doen versterken, en waarvan hij de omstreken door redouten heeft doen dekken. Men verzint hier verschillende vertelsels in de geringste bijzonderheden omschreven, die daarna door de dagbladen herroepen worden, zoo als, bij voorbeeld, de inneming van Siedlce, die reeds vier maal gemeld werd, en de nederlaag der Russen te Lubar, in Wolhynie. Bij de rampen van den oorlog komen zich nog voegen de driedubbelde duurte der levensmiddelen en de ziekten.

ITALIE.

BOLOGNA den 16 Mei.

In weerwil van hetgene de Fransche dagbladen berigten, is hier nog niemand wegens deelneming aan den laatsten opstand gestraft geworden. Die passen verlangen ontvangen dezelve; omtrent 70 vlugtelingen zijn in Marseille en even zoo veel op Korsika aangekomen. De fransche dagbladen hebben dit getal ook aanmerkelijk vergroot. Sedert gisteren zijn alle de fransche logenbladen alhier verboden geworden, waardoor wij het voordeel hebben, niet meer zoo vele onwaarheden en pogeherijen te lezen.— Of *Zucchi* voor de tweede maal genade van den Keizer van Oostenrijk zal ontvangen, is niet zeker. Hij heeft zich bij deze gelegenheid overtuigd van de lafheid der opstandelingen. Na het gevecht bij Rimini, alwaar een eskadron karabiniers en eene kompagnie grenadiers den aanval van 30 Oostenrijksche huzaren wederstonden, doch daarna verdreven werden, stelde men *Zucchi* het dorp Cattollica als eene betere stelling voor, waarop hij antwoordde: »Voor lafaards is nergens eene stelling! —

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 21 Mei.

Onze dagbladen blijven hoofdzakelijk vervuld met de bijzonderheden der door geheel het rijk thans plaats hebbende verkiezingen. De *Courier*, te kennen gevende dat dit, voor de natie zoo in de eerste plaats belangrijke onderwerp hem nu laatstelijk belet heeft, veel tijd en plaats aan buitenlandsche aangelegenheden te wijden, besteedt echter een artikel, om te verklaren » dat er op dit oogenblik grooter reden is, dan men in maanden lang gehad heeft, om den voortduur des vredes als zeker te beschouwen." Frankrijk en Engeland hadden, zegt hij verder, beide eene staatkunde, die in de hoogste mate vredelievend is, en de looze schijn, welken het vroeger gedrag van den Minister *Sebastiani* op deszelfs bedoelingen geworpen had, was geheel verdwenen; zelfs had de wijs, waarop hij de Italiaansche kwestie bestuurd had, hem eer gedaan als staatsman en den oorlog met Oostenrijk voorkomen. Het artikel eindigt aldus:

» Wij beschouwen derhalve dat, voor het tegenwoordige, de vrede van Europa volkomen veilig is. Waar is het, er zijn nog altijd eenige donkere plekken aan den gezigteinder, maar er kan geen twijfel zijn; of de vastheid en zeldzame vereeniging, welke gelukkiglijk tusschen Engeland en Frankrijk bestaat, zal dezelve weldra verdreven hebben."

Mengelwerk.

(*Vervolg en slot van* N°. 63).

Nu hief zij wellustig haren staart in de hoogte, hare oogen werden zachter, en zij deed dat *koeren* hooren waardoor onze katten hun verliefd gevoel te kennen geven. Maar dit geknor kwam uit eene zoo groote en holle keel dat het in de grot weergalmde als het laatste uitbrommen van een kerk-orgel. De franschman, het gewigtige zijner liefkozingen beseffende, verdubbelde die in zoodanige mate dat hij zijne trotsche minnares geheel en al in liefdezwijmel en in eenen staat van volslagene verdooving bragt. Toen hij meende den woesten aart zijner grillige gezellin genoegzaam uitgeput te hebben, stond hij op, en wilde de grot verlaten.

De tijgerin liet hem wel vertrekken, maar toen hij den heuvel was opgeklommen begon zij lugtig te springen, en kwam zich wrijven tegen de beenen van den soldaat, waarbij zij, als onze katten, eenen hoog krommen rug maakte. Hij nam eene proeve van met hare ooren te spelen, haar den buik te streelen haar het hoofd met zijne nagels sterk te krabben. Ziende hoe dit alles hem gelukte, kittelde hij haar het achterhoofd met de punt van zijnen hartvanger, het gunstig oogenblik om haar te dooden bespiedende, maar het harde beengestel deed hem vreezen hierin nimmer te zullen slagen.

De keizerin des wonds nam met welgevallen de begaafdheden van haren dienaar aan, terwijl zij haar hoofd opbeurde, haren hals uitstrekte en haar wellustig gevoel door de kalmte harer ligchaamshouding uitdrukte.... Als een lichtstraal schoot het den franschman in, dat hij, om deze woeste prinses met één slag neêr te vellen, haar zijn wapen in de strot moest steken.... Hij hief het lemmer op, maar de tijgerin, waarschijnlijk in hare genieting voldaan, vleidde zich in bevallige kromming voor zijne voeten neder, en wierp hem bij tusschenpoozing blikken toe, in welke, niettegenstaande eene aangeboren woestheid, een zacht welwillend gevoel jegens hem te lezen was.

Toen at de arme franschman eenige dadels, en leunde tegen eenen boomstam; doch hij schoot van tijd tot tijd een vorschend oog over de wijde woestenije uit om naar de komst van menschelijke bevrijders uit te zien, en wierp dan weder den ontrusten blik op zijne vreesselijke minnares om hare onzekere gunst gade te slaan. Zij, van haren kant, zag den franschman met behoedzaamheid en teeder gevoel aan, zij likte zijne voeten, en nam met eene harde en gespierde tong het stof daarvan af; maar als zij honger krijgt...... dacht de soldaat.

Deze gedachte deed hem huiveren, want hij lette daarbij op de forsche ligchaamsafmetingen van het dier. Hij waagde het zich heen en weder te bewegen: de tijgerin liet hem begaan, en vergenoegde zich hem met hare oogen te volgen, als een getrouwe hond wien de gebaren zijns meesters ontrusten. Nu vatte hij de vermetele hoop op, den ganschen dag met haar te blijven huishouden, en eene proeve te nemen om haar te temmen. Hij trad tot haar terug en had het onbesefbaar geluk haar met den staart te zien kwispelen; daardoor gerust gesteld zat hij bij haar neder, en nu begonnen zij te zamen te dartelen. Hij nam haar bij de poten, bij den muil kronkelde hare ooren, wierp haar op den rug, krabde haar over de dons-zachte flanken...... zij liet hem alles toe; en nu de franschman eene poging deed om het haar van hare poten glad te strijken, trok zij de kromme nagels harer klaauwen inwaarts...... De franschman, altijd met de hand aan den hartsvanger, meende die nog der vertrouwende tijgerin in de borst te stooten; maar hij vreesde welligt in de laatste harer doodstuipen door haar nog gedood te worden..... en overigens lispelde hem zijn hart eene soort van verwijting toe, die hem gebood een schuldeloos wezen onverlet te laten. Het was hem te moede als hadde hij op de onbegrensde woeste vlakte eene vriendin gevonden.

Bij het ondergaan der zon deed de tijgerin herhaalde malen eenen treurigen en sterken schreeuw hooren, waarop zij naast den franschman insliep, die daarop oogenblikkelijk de vlugt nam, en met verhaaste schreden zich nijlwaarts spoedde, maar naauwelijks was hij een vierde uurs op weg geweest, of hij hoorde zijne gezellin achter hem komen aanspringen. Zij was juist tot hem genaderd toen de franschman in een dier door den *samoem-wind* voortgedrevene zand-dwarrelwolken verviel, die den reizigers zoo noodlottig zijn, en uit welke het onmogelijk is zich te redden. Zich er door aangegrepen gevoelende, gaf hij eenen luiden angstgil. De tijgerin sloeg hare tanden in zijnen rokskraag, en, met eenen krachtigen sprong achterwaarts, trok zij hem als door eenen tooverslag uit den maalstroom; zij bragt hem in de grot terug, en verliet hem gedurende eenige dagen daar niet weder, anders dan bij zeer korte tusschenpoozen in welke zij bij voorbijtrekkende dieren haar voedsel vond.

Thans nam de franschman zijn besluit. Volkomen zich gerust stellende over de gezindheden zijner tijgerin, die op hem scheen te zijn verliefd geworden, en hem overal volgde, bragt hij eenen geruimen tijd met slapen door, echter ook wakende om het oogenblik waarin iemand door de woestijn mogt trekken, niet tot zijne redding ongebezigd te laten voorbijgaan. Gedurende die langwijlige uren van hoopverwachting vermaakte hij zich met zijne gezellin; hij had in het eind de toonbuigingen harer stem, de uitdrukking harer blikken leeren kennen; hij schiep vermaak in de zachte, mollige en fijne omtrekken van haren ligchaamsbouw, het schitterend blanke van haren buik, het bevallige voorkomen van haar hoofd te aanschouwen. Maar vooral wanneer zij dartelend speelde, zag hij haar met welgevallen en bewondering aan; alsdan werd hij altijd verrast door het jeugdige en vlugge in hare bewegingen. Met verbazing lette hij op de lenigheid harer ledematen, telkens wanneer zij sprong, huppelde, kruipende of glijdende snel naar alle zijden uitschoot.

Op zekeren dag, bij hellen zonneschijn zweefde een onguur groote vogel boven de plek waar de soldaat zich bevond, in de lucht. De franschman stond op om dit nieuwe bezoek in oogenschouw te nemen. Maar, na een oogenblik verwijl, begon de verlatene sultane op eenen doffen toon te knorren....

» Plotseling," dus verhaalt de soldaat aan wien dit voorval is overgekomen,
» keerde zij zich om, als ware zij dol
» geworden, en met hare scherpe tanden
» omvatte zij mijne dij,...... wel zacht-
» voorzeker...... Ik, in het begrip dat
» zij mij wilde verscheuren, stiet haar
» mijnen hartsvanger in den hals....
» Zij rolde over den grond, en schoot
» eenen schreeuw uit die mij het hart
» verstijfde... Ik zag haar worstelen
» met den dood, terwijl zij mij zonder
» gramschap aanzag...... Om alles ter
» wereld, zoude ik haar in het leven
» hebben willen terug roepen. Het was
» mij als of ik een menschelijk wezen
» had omgebragt...... En de soldaten,
» die mijn uitgestoken noodsein eindelijk
» hadden gezien, en ter mijner hulp
» aankwamen, vonden mij in tranen
» badende...... schier bewusteloos en
» in onmagt neêrgezonken."

EDICTALE CITATIE.

Uit krachte van acte *tweede* default met admissie tot eene *derde* daging, in dato 22 Julij 1831, verleend door den *Hove van Civile en Criminele Justitie der Kolonie Suriname*, aan THOMAS BUTTLER PARRIJ, als krachtens substitutie van ALEXANDER FERRIER, thans beheerende den Boedel wijlen JOSEPH ROBERTSON, impetrant van *Edictale Citatie en Eisscher.*

Zoo worden door mij Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie,* voor de *derde maal* bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaard bij dezen alle bekende en onbekende binnenlandsche Crediteuren van den Boedel wijlen JOSEPH ROBERTSON, en voorts allen en een iegelijk, die eenige actie of pretentie tot lasten van denzelven zoude vermeenen te hebben, geïmpetreerden en gedaagden

Omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van welgemelde *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie,* welke gehouden zal worden op Vrijdag, den 19[den] *Augustus* 1831, ten einde aldaar de Impetrant *qq.*, te zien dienen van acte *tweede* default en *derde* daging, bij Edicte *ad valvas curiæ*, en wijders met den Impetrant *qq.* voort te procederen als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd als naar stijle aan *Paramaribo*, den 6[den] *Augustus* 1831.

De Exploicteur,
N. L. BRAAM.

ADVERTENTIËN.

Tegens aanstaande Zondag den 14[den] dezer, zal de PASSAGE naar de Voorstad *Zeelandia* ontsloten zijn.

Paramaribo den 10 Augustus 1831.
De Inspecteur van Bruggen, Straten, Wegen en Waterwerken,
TEENSTRA.

Ingevolge het *achttiende* Artikel der Instructie en Ordonnantie, voor de *Weeskamer der Nederlandsche Portugeesche Israëlitische Gemeente* geëmaneerd, wordende door mij *Gezworen Klerk* van dezelve Kamer, op authorisatie van de Commissie tot de Zaken der Weeskamer, gedagvaard: de Krediteuren van den Insolventen Boedel van ABRAHAM NUNES CAMPOS; om binnen *drie* Weken, na dato dezes, te kompareeren in het lokaal van Heeren Regenten, op de plaats van de Sijnagoge van de Gemeente, hier voren vermeld, ten einde aldaar te Examineeren de *Rekening* en *Verantwoording* van voorm. Boedel, met de *Chartres* en *Papieren* tot denzelve specteerende, alsmede de opgegevene pretentien der Krediteuren, en voorts binnen den tijd van *zes* Weken, na de laatste *Advertentie*, op het een of ander, hunnen schriftelijke debatten, of oppositien, ter Weeskamer te fourneren, op pœne van daarvan verstoken te zijn.

Paramaribo den 11 Augustus 1831.
MOSES DASILVA SOLIS.
Gezw. Klerk.

J. E. LIJONS zal *HEDEN* op VENDU verkoopen: Een ponts lading Wane en Kopie Planken, voor rekening den Houtgrond *Onoribo.*

Voorts een partij AFBRAAK, liggende op het Erf van de *Nederlandsche Israëlitische Sijnagoge.*

M. A. KEYSER, zal *MORGEN* op VENDU Verkoopen: Provisien, Stukgoederen, 70 à 80 Pakken Lakensche Matrozen Broeken en Buisjes, en 10 à 12 kistjes Beste Thee; alsmede ingevolge daartoe bekomen authorisatie, voor rekening van het Gouvernement: 888 ledige Wijn-Flesschen, 132 beschadigde Hangmatten, of zoogenaamde Slaapkotten, en 89 ponden oud Koper en Tin; alles te bezigtigen in het *Militair Hospitaal* alhier.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de ERVEN
J. BRINK.